

Արխտոնեան Սարումեանցին՝ — Շուշուայ գաւառի Սէյդաշէն գիւղի համար, Պօղոս Պերջանեանցին՝ Կարսի նահանգի Ծպնի գիւղի համար, Միքայէլ Զաքարեանցին՝ — Ղարաբաղի Նորագիւղի համար, Պապ Տէր Գրիգորեանին՝ — Զանգեզուրի գաւառի Մաղրա գիւղի համար, Խաչատուր տէր Ներսիսեանին՝ — Էջմիածնի գաւառի Բաշարարան գիւղի համար, Բաղալ Տէր Սիմէօնեանցին՝ — Գանձակի նահանգի Ղարաբլիսա գիւղի համար, Արիստակէս Գալստեանցին՝ — Երևան քաղաքի ս. Զօրաւար եկեղեցու համար, Թէոդօրոս Կարապետեանցին՝ — Երևանի նահանգի Շարուր-Գալաթեազի գաւառի Քէշիշքեանդ գիւղի համար, Գրիգոր տէր Յովհաննիսեան Առաքելեանին՝ — Գանձակի նահանգի Հղորդ գիւղի համար և Համբաձում տէր Գէորգեանցին՝ — Երևանի նահանգի Աղէքսանդրապօլ քաղաքի համար:



ԱՐԱՐԱՏԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐԻՆ

Ազգիս Վեհափառ ժերունագարդ Հայրապետն անցեալ Մարտ ամսի 10-ին քարեհաճեց մի ծանր՝ քայց եւ հէնց այդ պատճառով շատ քաղցր պարտականութիւն դնել մեզ վերայ եւ յանձնեց Արարատի խմբագրութեան դժուարին գործը:

Թէ ինչ կրկարողանանք անել մեր կրօնական — պաշտօնական այդ միակ ամսագրի համար, թէ ի՞նչ չափով զոհացնել կրկարողանանք Արարատի ընթերցողներին, դրա մասին առաջուց ոչ մի խօսք չենք ուզում ասել, որովհետեւ գործն ինքնին պէտք է խօսի եւ տրամադրի շրջապատողներին յօգուտ կամ ի վնաս այդ գործունէութեան:

Դժուարին է խմբագրական գործը, բազմատեսակ են ընթերցողների եւ հոգեւոր Իշխանութեան պահանջներն այդ ամսագրի վերաբերութեամբ եւ բոլորն էլ իրաւացի: Այդ բոլոր պահանջներին ըստարարութիւն տալու համար

հարկաւոր է խմբակցական աշխատանք, իսկ այդ աշխատանքի համար՝ սէր եւ կենդանութիւն: Բազմաթիւ հայ հոգեւորականութիւնը, սովորական հոգսերի ետեւից ընկած, կարծէք չի էլ ուզում նկատել իւր միակ ամսագրի գոյութիւնն, եւ երբեւի մի տեսակ աւելորդ եւ խորթ բան է համարում այն իրեն համար:

Յաւալի՞ երեւոյթ:

Բազմաթիւ հայ հոգեւորականներից Արարատը՝ սուրբ Էջմիածնի միաբանութիւնից դուրս, համարեա թէ քոլորովին աշխատակիցներ չունի եւ տարիների ընթացքում՝ դրսից գրած հազիւ մի երկու, երեք թղթակցութեան ենք հանդիպում: մինչդեռ նրա էջերում՝ պէտք է արտափայլի հայ հոգեւորականի կեանքն ու գործունէութիւնը, նրա պաշտօնավարութիւնը. — քարոյական աշխարհը, ժողովրդի քարեպաշտութեան չափն ու նրա կրօնական պահանջները, ջերմեռանդութիւնն ու ճշմարտութիւն որոնելու եւ հասկանալու ջանքն ու ծարաւը, եկեղեցու ներքին եւ արտաքին քարեկարգութեան, քարեշինութեան եւ քարեզարդութեան իւրաքանչիւր դէպքը. ցայսօր այս քոլոր պահանջների մասին շատ քիչ բան է երեւացել մեր կրօնական միակ ամսագրում եւ այդ ուղղութեամբ էլ շատ քիչ բաւականութիւն է տուել նա ընթերցողներին: Կան բազմաթիւ խնդիրներ, որոնց մասին խօսւում է մասնաւոր շրջաններում եւ սրանց այս կամ այն ձեւով լուծումն համարվում է ցանկալի, նոյն իսկ անյետաձգելի, քայց դրանց մասին մեր միակ կրօնական ամսագրում շատ քիչ՝ կամ քոլորովին ոչինչ չի խօսւում: Կարծէք թէ ժողովրդի հետ ապրող, նրա հետ ուրախացող ու վշտացող հայ հոգեւորականութիւնը սլահանջ չունի, կարծիք չունի, ցաւ չունի եւ դարդի ու դարմանի կարիք չունի: մինչդեռ հազիւ թէ գտնուի մէկը, որի սիրտն ազատ լինի վէրքից ու ցաւից, ծակատը — կնճիռներից եւ միտքը — կեանքի առաջ քերած բազմաթիւ յուզիչ հոգսերից: Եւ ցանկալի է, որ Արարատի էջերն հայելի լինին մեր եկեղեցու եւ նրա պաշտօնէութեան կարիքների եւ ցաւերի, նրանց յառաջդիմութեան եւ գործունէութեան ամենամանրամասն եւ

կենդանի տարեգրութիւն, որքան ներում են ամնագրի միջոցներն ու ծաւալը, որոնք կարեաց չափով միշտ կարող են մեծանալ:

Այսօր ազգիս Վեհափառ Հայրապետի ս. հրամանով մեզ վրայ ըստնալով Արարատի խմբագրութեան ծանր եւ պատասխանատու պաշտօնը, հրաւեր կրկարդանք Հայ Հոգեւորական եւ ծեռնհաս աշխարհական անձերին՝ աջակից լինել մեր կրօնական—պաշտօնական միակ ամնագրի նիւթական եւ քարոյական յաջողութեան, եւ թեթեւացնելով մեր ծանր լուծն, աշխատել, որ Արարատը կենդանի հայելի լինի Հայ Հոգեւորականութեան եւ ժողովրդի կրօնական քարոյական կեանքի, որովհետեւ, մենք համոզուած ենք, որ այդ դարերի ընթացքում ի մի ձուլուած ամբողջութիւնը չի կարող դադարած լինել ճշմարտութիւն հասկանալու, գտնելու եւ նրան ծառայելու, նրանով ոգեւորվելու եւ ապրելու ծարաւից: Մեր կողմից եւս խոստանում ենք ոչինչ չըխնայել, մոռանալ հանգիստն ու քունը եւ աշխատել անդուլ, աշխատել անշափ եւ մեր ոյժերից քարձր՝ թէ համարները ժամանակին տալու եւ թէ՛ Արարատը հետաքրքիր պահելու ընթերցողների համար:

Ե. Տ. Վ. Մ.

